

VERDEN ER GUD

Det finnes noen kjente strofer etter den indiske yogifilosofen Shankara som går slik: *Verden er en illusjon/ Bare Gud fins/ Verden er Gud*

Det ordet Shankara bruker er Brahman, som bedre kan oversettes *Den større virkeligheten*, *Mysteriet*, eller *Den store Ånden*. *Den Ene som er allstedsnærværende og samtidig ubegripelig, forbi all definisjon*. Mange søkere i dag stopper ved at verden er en illusjon. Da er man fanget i dualismen. Verden er vevd ut av Den ene, og av Den enes egen substans. I skolebøkene skilles det markant mellom animisme (at alle ting er besjelet), polyteisme (at det fins mange guder), panteisme ("alt er gud") og monotisme (at det bare fins én gud, som regel langt borte). Direkte erfaring viser oss at alle disse begrepene fint kan danse sammen, uten noe vesentlig motsetningsforhold.

Vi erfarer alt gjennom dualiteten, motsetningenes gjensidige avhengighet. Opp trenger ned, høyre trenger venstre, myk og hardt danser i lag. På samme vis er tiden som krittstrek mot en tavle av det tidløse. Om vi erkjenner at en tidløs dimensjon fins, så vet vi og at alt er ett. For det tidløse kan ikke objektifiseres, det er vår innerste natur, vårt innerste Selv, det absolutte Subjektet. Uten tid fins ingen avstand, alt og alle er denne Ene i absolutt forstand. Men det absolutte trenger det relative og det relative det absolutte. Verden er en illusjon, og verden er Gud. Oppgaven er å forene ånd og materie, himmel og jord, og slik gjøre en ny verden mulig for de som kommer etter oss.

det hele. Om lag klokka ett på natta bestemmer jeg meg for å pakke sammen. Det har så godt som sluttet å regne. Etter å ha frosset så mye vil gange med 25 kilo sekk på ryggen bare gjøre godt. Vel ute av teltet er det tjukk tåke som slår meg i møte, og bakken er dekket av et nytt, hvitt snølag. Pakker sammen sakene mine. Tåka blir ikke lettere, heller tvert imot, synes det. Lyden av elva gir retning, for derfra er det lett å finne koia. Det renner små bekker overalt, dekket av snø. Sikten er tilnærmet null. Det er guffent. Vel fremme ved elva ser

lig gårsdagens store bekk som hadde vokst. Ved den riktige elva er det kommet en bred kant av rå snø. Barfot vasser jeg igjennom og deretter ut i elva som nå er en god del høyere og sterkere enn sist. Vandrestaven er derimot kraftig forkortet og ikke til særlig nytte. Etter noen røffe møter med elvebunnens steiner, og deretter noen meter med grynning i knehøy, rå snø, finner jeg en bar flekk, kler på meg sko og sokker. Mellom disse har jeg to poser, for skoene er for lengst våte.

Jeg reiser meg og ser tilbake på fjellet. Om det var kraften fra fjellet og min bønn eller rent meteorologiske årsaker, sikten er i hvert fall nå helt strålende. Noen skyer driver dramatisk over det lille fjellet. "Det der er ikke bare et fjell, det er en lærer", tenker jeg. "En streng lærer". Noen tårer kommer. Jeg er dypt rørt, glad.

Jeg begynner å gå, vel vitende om at jeg skal og må tilbake til dette magiske stedet. Tanken på å stoppe ved koia droppes, går i stedet strake vegen. Det er en fin tur. Nok en gang kommer fornemmelsen av den døde, på det samme stedet som på vei opp. Jeg går alt jeg makter for å komme fort frem. Nede langs skogsstien ser jeg en skikkelse i øyekroken. Når jeg snur på hodet er det som den blir sugd tilbake inn i bjørkestammen den kom ut fra. På den ca. tre timer lange kjøreturen hjem blir jeg nødt til å stoppe og sove i bilen før jeg er kommet halvveis.

«I ettertid ser jeg hvordan denne erfaringen er lik den klassiske sjamanistiske innvielsen hvor åndene river sjamanen i biter for så å sette ham/henne sammen igjen.»

jeg at den renner feil vei! Kompasset virker like forstyrret som jeg nettopp var selv, der borte i teltet noen timer i forveien. Jeg vet ikke hva jeg skal tro. Litt tilfeldig gjenkjenner jeg noen store jordhauger like ved. Går mot dem og vender meg i den retningen jeg mener fjellet må ligge. Så ber jeg om at det rådende fjellet kan lette tåka. Situasjonen og sinnsstemningen gjør bønnen så oppriktig som den kan bli. Et par minutter senere er himmelen blå med en eller to bløte, hvite skyer. Dette er magi og jeg er takknemlig. Elven som rant feil vei var egent-

OPPSUMMERING

Det er tre år siden nå, og jeg har vært tilbake på fjellet årlig. Opplevelsen av en skjult kraft i naturen fortsetter å nære meg. Det finnes plasser, helt spesielle plasser. Når disse plassene kaller på oss, har tiden kommet for å dra dit. I møtet mellom mennesket og plassen, menneskets sjel og stedets ånd, kan dype erfaringer gjøres. Dette er naturlige innvielser, individuelle og tilpasset av ånd. De kommer på rett vis og til rett tid. I balanse fins kraft, og i ubalanse fins læring. Når man er klar, kan man oppsøke et sted som bærer en slik kraft, og tillate seg opplevelsen av å bli rystet. Dette er en vei til å bli et helere menneske.

I ettertid ser jeg hvordan denne erfaringen er lik den klassiske sjamanistiske innvielsen hvor åndene river sjamanen i biter for så å sette ham/henne sammen igjen. Erfaringene ved det hellige fjellet er vanskelig å gjengi med detaljrikdom. Det hele hadde en viss intensitet, det var mange inntrykk, på indre plan, men også ellers. En stund opplevdes situasjonen temmelig dramatisk. Men jeg kan se i etterpåkløkskapens lys at jeg aldri fikk mer enn jeg tålte. Det står tydelig for meg at det er slik det må foregå. Død vil alltid være et mysterium og inngi en viss ærefrykt. Dødens rolle er ikke bare avslutningen på det fysiske livet, men også innvielsene underveis før kroppens siste utpust. Frykten er en naturlig respons når det lille overgir seg til det store. Overgivelsen kan være søtere enn søt, men foranlediges likevel ofte av motstand og frykt. ●